SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 14. | Redaktör och utgifvare: FRANS J. HUSS. Telefon: Brunkeberg 1497. | NORDISKT MUSIKBLAD. Stockholm den 1 Okt. 1902. | Expedition: Vallingatan 11. Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre. Annonspris 20 öre pr petitrad. | 22:a Årg.

Sven Nyblom.

Kungliga operan har gjort lyckliga träffar genom att rekrytera sin artisttrupp ur militärernas led. Att nu icke gå så långt tillbaka som då militären Julius Günther föredrog de för honom tämligen gifna segrarne på operascenen framför de osäkra på ett eventuelt blodigt slagfält, så har nyss löjtnant John Forssell utbytt krigarens roll mot konstnärens och eröfrat den musikaliska publiken såväl i hemland som utland. »Åter en löjtnant på tiljan» hette det med hänsyfte härpå, uti en härvarande morgontidning för den 15 januari 1900, däri det omnämndes att löjtnant Sven Nyblom skulle på aftonen göra sin första debut på vår operascen såsom Don José i »Carmen». Debuten var lyckad, ehuru ej af mera ovanligt slag ty hans tenor ägde icke den stora volym eller bedårande klangskönhet, som genast griper publiken. Men ett för scenen fördelaktigt yttre, intelligens och smak i det musikaliska föredraget gjorde sig tydligt bemärkta; däraf karaktäriserades ock lösandet af den dramatiska uppgiften. Efter fortsatta, snart på hvarandra följande debuter såsom Radames och Gounods Faust, fann man i hr Nyblom en dugande förmåga, som kunde blifva operan till god nytta. Hans David i Mästersångarne var ypperlig och äfven i andra roller gjorde han lycka; senast har han såsom Pollion och Tannhäuser vunnit kritikens som publikens erkännande i hög grad.

Sven Halfdan Nyblom är född i Uppsala den 26 mars 1868, son af professorn i estetik, litteratur och konsthistoria, C. R. Nyblom, väl bekant såsom akademiker, skald och äfven tonsättare samt en af de aderton i Svenska akademien. Hans moder, Helena Nyblom, f. Roed, har också gjort sig bemärkt såsom författarinna. Att i ett sådant hem sinne för konst och utveckling af konstnärliga anlag skulle ha en god jordmån är naturligt. Därpå har en annan son i hu-

Sven Nyblom.

Minnie Tracey.

set, Knut Nyblom, lämnat bevis, äfven på det musikaliska området.

Sven Nyblom egnade sig, som sagdt, först åt krigstjänsten och blef löjtnant vid Upplands regemente 1887. Ur aktiv tjänst tog han afsked 1896 men kvarstår sedan dess i regementets reserv. Likasom en och annan för öfrigt af våra militärer slog sig Sven Nyblom på gymnastens yrke och vistades i Frankrike och Italien såsom sjukgymnast från 1893 till 1900. I Paris studerade han 1898—1899 sång för den utmärkte sångläraren Padilla, hvars ypperliga konstsång vi här för några decennier sedan fingo göra bekantskap med, då han på Kgl. operan konserterade jämte sin maka, den ej mindre berömda sång-artisten och -lärarinnan m:me Artôt-Padilla. Från hösten 1900 till våren 1902 har hr Nyblom sjungit under ledning af dr. Gillis Bratt, som under sista åren varit rätt mycket anlitad såsom sånglärare. Ett godt understöd för sin sångkonst och särskildt inöfningen af sina sångroller eger hr Nyblom i sin maka, Ebba Nyblom, född Falkengren, som är elev af konservatoriets utmärkta lärarinna, fröken Hilda Thegerström och äfven någon gång uppträdt offentligt såsom pianist, särskildt som vi vilja minnas tillsammans med prof. Franz Neruda.

Under de få år hr Nyblom sjungit på vår opera har han hunnit med ganska mycket, hvilket bevisar en flit och en förmåga som gör honom till en god ackvisition för Kgl. teatern. Om man följer hans verksamhet på densamma, finner man att han utom don José, första debutrollen, 1900 uppträdde såsom Radames i »Aida», »Faust», Ruodi i »Wilhelm Tell» och David i »Mästersångarne»; 1901 såsom Manrico i »Trubaduren», Alfonso i »Den stumma», »Toriddo» i »På Sicilien», Erik i »Den flygande Holländaren», Beppe i »Pajazzo», Abu Hassan i Webers lilla opera med detta namn,prins Paris i »Romeo och Julia» samt Rodolphe i »Bohème», hvilken opera hr Nyblom har öfversatt för uppförandet härstädes. Under innevarande år har han ökat denna repertoar med Simeon i »Josef», Pollion i »Norma», Arbogast i Halléns nya opera »Valborgsmässa», Leon de Merinville i »Muraren», Ottokar i »Friskytten», Olof Eskilson i »Valdemarsskatten», och titelrollen i »Tannhäuser».

Minnie Tracey.

Med anledning af den amerikanska sångerskan miss Traceys snart förestående återuppträdande här meddela vi i dagens nummer hennes bild. Med hennes stora sångtalang fingo vi, som bekant, först göra bekantskap förliden höst vid hennes konserterande i Musikaliska akademien och sedan lära känna hennes förmåga såsom operasångerska och scenisk artist vid hennes gästspel på K. teatern samma höst. Miss Tracey visade sig genom detta sitt uppträdande här förra året företrädesvis framstående såsom konsertsångerska.

Om miss Traceys lefnads- och artistbana lämnade vi i denna tidning N:r 16 för förra året några uppgifter; här må därför nu endast erinras att hon är född i New York 1872, dotter af en amerikansk öfverste och att hon studerat sångkonsten såväl i födelsestaden som förnämligast i Paris under ledning af Marie Sass, den förr så firade sångerskan vid Stora operan därstädes.

"Zaide", opera af Mozart.

Förestående nyhet för Wiener-operan.

En ny opera af Mozart! Detta är någonting som väcker öfverraskning och intresse i hög grad. Hur resultatet af detta ungdomsarbetes uppförande nu skall utfalla får man snart erfara efter sedan det gått öfver scenen på hofoperan i Wien. En artikel om detta Mozarts verk af L. Karpath har nyligen varit synlig i musiktidningen »Signale», och författaren anför därvid hvad direktören för Wiens hofopera, Gustaf Mahler, yttrat till honom om operan i allmänhet under närvarande tid. Artikeln följer här, i det närmaste fullständig öfverförd på vårt språk.

Direktör Mahler yttrar sig så om möjligheten att i våra dagar leda en stor operateater.

»Den ofruktbarhet, som sedan länge gjort sig känd på operaproduktionens område, försätter ledaren af ett sådant konstinstitut som operan i det läge, att han på förhand med misstrogna blickar måste betrakta hvad som frambringas af våra moderna komponister. Icke som skulle under senare decennier intet verk skapats, som vore lämpligt till uppförande, utan snarare den omständigheten att publiken fordrar oupphörlig omväxling i spelplanen är skuld till att en operadirektör i våra dagar lefver i en beständig ångest, då han ej kan uppfylla de ständigt återkommande fordringarna på något nytt. Detta måste med nödvändighet leda till planmessigt återupplifvande af positivt goda verk från den äldre repertoaren. En modern operadirektör är därför blott 'en konservator'» — så slöt direktör Mahler sitt anförande.

Man kan icke underlåta att biträda dessa genom erfarenheter vunna åsikter. Att emellertid undvika allt som icke bereder stor vinst för kassan kan icke synas berättigadt, då därigenom nya män och deras verk skulle undanträngas. Hur skulle då en gryende talang eller en sådan som ännu ej är fullt utbildad kunna sträfva framåt, om möjlighet därtill ej gifves. Blott genom att uppföra ett sådant verk, låt vara att det ej kan räknas till de goda, men ej heller till de dåliga, kan den skapande konstnären sluta till hur han skall använda sin förmåga. Däraf följer att man ej utan vidare alldeles kan förbigå noviteter. *Vid sidan af dem skall det gamla goda konserveras.* Men ett verkligt konstinstitut har också andra plikter att uppfylla, så vidt konstnärlig hänsyn medgifver, nämligen att framdraga hvad som hittills varit okändt. Det är af sådant skäl som hofoperan i Wien nu rustar sig till ett företag, som bör intressera hela musikvärlden: under början af denna säsong uppför den, som sagdt, ofvannämnda så godt som okända *verk af Mozart.* I Karpaths artikel yttras följande:

Ingen operabesökare har förut hört det omtalas, endast konsthistorikern hade någon kunskap därom men kände endast till partituret. Musikskriftställaren Rob. Hirschfeld, som ock har förtjänsten att ha bearbetat Haydns opera »Der Apotheker», är man tack skyldig för att Mozarts »Zaide» uppspårats och gjorts användbar för scenen. Blygsamt nog tänkte han blott på att få operan uppförd på någon förstadsteater i Wien, likväl med krafter från hofoperan. Då direktör Mahler anmodades att låta sådana medverka till nämnda föreställning, grep han, klokt nog, tillfället i flykten att få uppföra ett obekant verk af Mozart *.

Någon närmare kännedom om denna opera och dess bearbetning af Hirschfeld torde våra läsare önska erhålla, hvarföre vi meddela hvad som härom skrifves. »En tysk operett» var titeln på en operatext, som Schlachtner i Salzburg hade hopsatt åt den unge Mozart. Kompositionen infaller under år 1779, alltså under den tid då den 23-årige mästaren ännu vistades i Salzburg**. Till ett uppförande i Wien, såsom ämnadt var, kom det aldrig, såsom följande yttrande af Mozart visar: ... »Stycket är med undantag af de långa dialogerna, som dock kunna ändras, rätt bra, men *duger ej för*

* Uppgiften att »Zaide», operett i 2 akter, skulle vara ouppförd och alldeles obekant är dock oriktig, ty år 1866 gjordes i Frankfurt a. M. i ett försök att upptaga »Zaide», men utan synnerlig framgång, såsom det heter i den danska Illustreret Musikhistories Mozarts-biografi, däri »Zaide» ock betecknas såsom en »tarflig operett». Artikelförfattaren, hr Karpath, påpekar också detta, såsom man finner, i slutet af sin uppsats.

Red.

** Detta verk skrefs sålunda fyra år efter »La finta giardiniera» och ett år före »Idemeneo». *Red.*

Wien, där man hellre ser komiska stycken.» Man kan ej antaga att Mozart gjort några ansträngningar för att få operan uppförd i Wien eller annorstädes. Tydligen blef den lagd »ad acta».

Den Schlachtnerska texten (de »långa dialogerna») har gått förlorad. Hur uppbygglig denna måtte ha varit finner man af sångtexten, som bibehållits med musiken och hvarpå man har kostliga prof. Redan Otto Jahn anför några afskräckande exempel därpå. Här följer ett sådant i öfversättning:

»Skynda att oss båda döda,
Hjärtat slit utur sitt bo,
Oskulds varma blod låt flöda,
Rasa utan rast och ro!

Utan handling och med sådana verser var pjesen i och för sig obrukbar. Af pietet för den odödlige Mozarts snille gjorde sig i början af förra århundradet en musiker, C. Gollmick, den mödan att ersätta den felande prosan med en självständigt hopdiktad handling och utplåna det löjliga i Schlachtners verser. Därmed var visserligen något men icke allt vunnet. Af Schlachtners sångtext kunde man något så när konstruera fabeln, som ligger till grund för verket, men lösningen af knuten var absolut omöjlig, alldenstund Gollmick, hur självständigt han än förfor, dock slöt sig till de Schlachtnerska verserna. Att väsentligt förenkla Gollmicks gammal-romantiska handling och bilda den i Mozarts anda det var i första rummet hvad nuvarande bearbetaren, Dr. Hirschfeld, ansåg viktigt. För att i afseende på scenen för handlingen ej erinra för mycket om »Enleveringen» har Hirschfeld flyttat platsen för densamma från Turkiet till en barbarisk ö, af bröderna Gomaz och Allazim gjort helleniska stridskamrater och ersatt alla andra namn än Zaide med helleniska. Det väsentligaste består dock däri att Hirschfeld gjort ett försök att upphjälpa den Gollmick'ska handlingen därigenom, att han genom en knapphändig antydning af handlingsmotiven sökt låta förnuftet komma till sin rätt, viljande på så vis förhindra att Mozarts enkla musik nedtryckes af romantiskt-fjolliga bisaker. Några små förflyttningar — Hirschfeldt förlägger t. ex. uppträdandet af en, som uppbär ett komiskt parti, redan i första akten — tjäna till att göra handlingen mera spännande och dramatiskt verksam. I många stycken ha likväl Gollmicks dialog bibehållits. Äfven de af Gollmick nydiktade sångtexterna hafva delvis användts så att endast det rent af orimliga strukits och mindre goda verser ersatts af bättre.

I musikaliskt hänseende har Hirschfeld gått till väga med ännu större pietet. Originalet till den Mozart'ska operan slutar med en bredt anlagd kvartett. Att denna icke bildade slutet af det hela, är tydligt. Men om det fattas blott ett slutnummer eller en hel akt, det kan ej med visshet afgöras. Härom strida de lärda. Johan André i Offenbach, som utgaf den Gollmick'ska bearbetningen af operan i början af förra århundradet under titeln »Zaide» (verket saknade ursprungligen titel), har själf tillkomponerat en slutkör. Den nuvarande bearbetaren kunde och fick naturligtvis icke begå en sådan osmaklighet. Han erinrade sig att Mozart själf velat se sin musik till »König Thamos» (fr. 1773) använd på lämpligt sätt. Körer ur »Thamos» äro ju, för att rädda dem till uppförande, flere gånger försedda med ny text, till och med latinsk, så att de kunna sjungas såsom hymner i kyrkorna. Här började nu Hirschfeld reformera. Slutet af »Zaide» har han sålunda bildat på det sätt att han från musiken till »König Thamos» lånade en inledning, skildrande ett oväder, och en kör, hvars originaltext han ej en gång behöfde i väsentligare mån ändra. Äfven en mellanaktsmusik har nu »Zaide» att uppvisa, härstammande från samma källa som slutscenen. Icke oviktigt är att påpeka det förhållandet, att Hirschfeld uppenbarligen användt musiken ur »Kung Thamos» af det skäl, att denna till tiden för komponerandet står »Zaide» tämligen nära.

Om operans musikaliska företräden kan jag ej nu yttra mig. Ett historiskt faktum vill jag dock anföra, att »Zaide» på 1860-talet *en gång försöksvis* uppfördes i Frankfurt am Main. Redan då gjorde man den erfarenheten att Mozarts vackra musik af brist på lämplig scenisk framställning ej gjorde rätt verkan. Som man hoppas skall denna olägenhet genom Hirschfelds bearbetning blifva afhjälpt och operascenen kunna riktas med ett nytt verk af Mozart. Det skall snart visa sig, efter första uppförandet, om denna förhoppning blir en verklighet.

Musikpressen.

På Carisch o. Jänichens förlag, Milano o. Leipzig har utkommit:

För piano, 2 händer:

Lack, Théodore: *Joyeux caprice*, — *Valse Blonde*, — *Valse Brune*, op. 216 à mk 1: 50.
Parlow Edmund: *Fantaisie hongroise* sur des mélodies hongroises populaires, op. 41, mk 2.

För en röst med piano:

Calcaterra, Gino: *Trois mélodies* sur des poésies de Alfred de Musset, op. 3. N:o 1 »Mes chèrs amies»; (cess—f); n:o 2 Marie (cess—giss); n:o 3 Pleure! (c—g); compl. mk 1: 50.

Lacks båda valser äro medelsvåra, välklingande stycken i populär stil. »Valse Brune» i omvexlande $^3/_8$ och $^2/_4$ takt. »Fantaisie hongroise», i omvexlande tempo, är hållen i zigenarmusikens fantastiska stil med löpningar och fioriturer blandade med de ungerska melodierna i för dem vanlig synkopisk rytm. Fingerfärdighet fordras sålunda för utförande af detta stycke. De tre sångerna äro i nyare stil af »Weltschmerz»-karaktär och med ett ackompagnement, som är något oroligt modulatoriskt men lätt. Texten är både fransk, tysk och engelsk.

Litteratur.

På Breitkopf & Härtels förlag, Leipzig har utkommit:

Zeitschrift der internationalen Musikgesellschaft Jahrgang III. Heft. 12.

Detta häfte innehåller: J. G. Prud'homme (Paris): Un dictionnaire topographique de l'histoire musicale; A. Mayer-Reinach (Berlin): Bayreuth 1902; W. Barclay Squire (London): The London opera Season; Ch. Maclean (London): »La Princesse Osra» und »Der Wald»; Vorlesungen etc.

FÖLJETONG.

Leoncavallo och »Lohengrin».

Då »Pajazzos» berömde komponist, Ruggiero Leoncavallo, för omkring åtta år sedan besökte Berlin, där man då gjorde förberedelser till uppförande af hans opera »I Medici», skref han en berättelse om sina intryck vid första åhörandet af Wagners »Lohengrin». Berättelsen inflöt i en tysk tidning och vi meddela den här i öfversättning.

»Jag var sexton år gammal», skrifver han, »och det var i Bologna som jag första gången skulle höra en af Wagners operor.

Å konservatoriet i Neapel, där jag fått min musikaliska utbildning, hade vi blifvit uppfostrade under ångest, fruktan och skräck för den förfärliga människa, som vågade frammana en revolution i konsten och ville störta de förut rådande gudarne. Men i största hemlighet hade jag förstått att skaffa mig ett partitur öfver Tannhäuser, och jag läste och läste däri och blef skakad, gripen, hänförd, och gärna, o så gärna, hade jag inlagt en kraftig protest mot den dom mina lärare fällde öfver det snille, som för alltid skulle fördunkla alla andra och

anvisa alla den nya vägen inom konsten.

Men jag måste tiga och nöja mig med att tänka för egen del utan att låta hänföra mig till uppstudsighet mot mina lärares myndighet.

Och ändtligen, ändtligen var jag fri. Ändtligen hade jag mitt diplom som *maestro* i handen, ändtligen kunde jag tänka, handla och känna af egen fri vilja och med eget, fritt hjärta.

Jag begaf mig till Bologna för att under Gisouè Carduccis ledning besöka universitetet.

Blott några dagar hade jag vistats i den sköna staden med sin dystra, vemodiga stämning, då jag en gång under vandring öfver ett torg plötsligt stannade som under inflytandet af en förtrollning, som andlös af öfverraskning.

Hvad som utöfvat en så plötslig inverkan på mig var en vanlig teateraffisch.

Vanlig för alla andra, blott icke för mig, ty för mig betydde den en uppenbarelse, uppnåendet af mina önskningar, mina förhoppningar, min trängtan: affischen upptog en opera af Wagner — »Lohengrin»!

Och sålunda skulle det ändtligen bli mig förunnadt att höra denne titans musik, att låta den inverka på min ande, mitt sinne, min själ.

En af mina vänner hade för denna afton tagit en loge. Med klappande hjärta och under en själsspänning, hvars like jag icke kan erinra mig att jag någonsin senare erfarit, icke ens då mina egna operor gifvits, tog jag plats bredvid honom. Men här hade jag icke längre någon ro, ty redan under de första takterna försatt liksom i en annan värld ville jag ingenting se, ingenting erfara, endast höra, uteslutande höra.

Och jag steg upp och drog mig för att vara så mycket som möjligt ostörd af den mängd människor, som fyllde salogen, alldeles tillbaka till logens bakgrund. Och då jag icke heller ville rikta min blick på scenen, så såg jag rakt framför mig, ut, ut i det tomma rummet.

Men — sällsamt! — i en loge alldeles midt emot vår befann sig en ung, skön, blond flicka, en blondin af den typ Rubens så högt älskade, och, såsom kvinnorna i Venedig bruka, stod hon upprätt liksom jag, och i likhet med mig riktade icke heller hon sin blick på scenen, utan stirrade drömmande ut i alltet, i det tomma.

Därpå möttes våra blickar, och det var för mig som ett elektriskt slag. En egendomlig magnetisk bölja tycktes kringflyta, kringsvalla, omgifva, förena oss, och vi sågo på hvarandra och meddelade hvarandra de känslor och intryck, med hvilka mästarens härliga musik fyllde våra unga själar.

Och sedan, när de gripande, skakande, innerliga tonerna af tredje aktens kärleksscen ljödo, då förvirrades och sänktes våra blickar, och våra ögon slötos för att därefter låta våra blickar ännu hetare, innerligare, trånadsfullare möta hvarandra, och vid Lohengrins afsked gråto vi båda och gjorde intet försök att dölja de tårar, som stilla runno öfver våra kinder. Och då ridån föll, upptog blott en, en enda tanke min själ — att se, uppsöka, återfinna den unga flickan, att tala med henne om det som fyllt, genomsusat, genombäfvat våra själar, och jag ämnade skynda ut ur logen.

Men min vän ropade mig tillbaka och höll mig kvar.

»Hallå, Ruggiero!» utbrast han.

Jag hade i brådskan — tagit hans hatt i stället för min.

Hastigt bytte jag om hatt och ilade öfver till den motsatta logekorridoren.

Logen var tom.

Jag skyndade till utgången — intet!

Jag frågade logevaktmästaren, biljettförsäljarne, hvar och en enskildt, alla utan undantag.

Ingen hade sett flickan, ingen kunde säga något om henne.

Hon var försvunnen, förlorad.

Ja, förlorad. Ty jag, jag erfor det verkligen som en svår, bitter, oersättlig förlust.

Och jag har aldrig erfarit hvem den unga flickan var.

Jag har aldrig återsett henne. Aldrig mer har jag råkat henne i den lilla staden, det lilla Bologna, hur mycket jag än sökt.

Jag gick på teatern.

Intet.

Jag gick i kyrkorna.

Intet.

På promenaderna.

Intet, intet, intet!

Försvunnen, förlorad!

Men många gånger återser jag henne dock.

Så ofta jag hör Lohengrin, återser jag det sköna, blonda, bleka ansiktet, och våra blickar mötas, och en magnetisk bölja tyckes kringflyta, kringsvalla, omgifva, förena oss, och vid de gripande, skakande, innerliga tonerna af tredje aktens kärleksscen tyckas våra blickar ännu hetare och innerligare, ännu mer trånadsfullt och glödande träffa hvarandra. Och när tårarna under afskedsscenen rulla öfver mina kinder, ser jag äfven hennes bleka kinder fuktas af tårar, och ofta frågar jag mig själf, om icke allt redan första gången var en dröm, en vision, liksom det nu blott är en vision, när jag ser den bleka flickan med det blonda håret, som Rubens älskade så högt och som är egendomligt för Venedigs kvinnor. . .»

Mozart och hans »Don Juan».

Af F. Scudo.

Då Don Juan för närvarande står på vår operas spellista vilja vi anföra nedanstående ur ofvannämnda uppsats.

Mozarts snille förenar de sällsyntaste gåfvor, såsom man nu kan se, och det är just föreningen af dessa olika egenskaper, som så underbart förbereder upphofsmannen till *Don Juan* till att åvägabringa en rik förening af konstens alla delar. Redan som barn förvånar Mozart den musikaliska världen genom sin talang som exekutör, hvilken betraktas såsom ett underverk; som mogen man håller och öfverträffar han allt hvad hans ungdom lofvat. Han excellerar i alla grenar, han utsträcker sitt herravälde öfver konstens hela stora rike, från *canzonettan* till operan, från sonaten till symfonien. Hans inbillningskraft, lika omväxlande som djupsinnig, lika öm som sublim, uttrycker människonaturens alla känslor, från behagets halfva småleende och kärlekens hänryckning ända till en from själs dystra fasa och bäfvan; ty man får icke glömma att det är samma penna som skrifvit *Figaros Bröllop* och messan *Requiem*. Efter att sålunda ha i åtskilliga verk behandlat alla grenar och talat alla språk, samlar Mozart med en ytterlig ansträngning alla sina krafter och ger oss, i partituret till *Don Juan*, det fullkomligaste uttrycket af sitt snille.

Typen don Juan, som skapats af den kristna legenden och af det spanska folkets fantasi, hade först blifvit modifierad af Molière, som af vildhjärnan i Sevilla hade gjort en skrymtaktig elegant vid Ludvig XIV:s hof. Denna typ, som blifvit så olika tolkad af Molière och af Tirso de Molina, återtogs nu af Mozart och ikläddes af hans händer en ny skepnad. Slumpen, som någon gång synes uppfylla försynens afsikter, ger den tyske kompositören till kolloborator en man, hvars lifliga och rika snille, leende inbillningskraft, äfventyrliga lif, omätliga sinnlighet äro underbart väl ägnade att biträda hans snille i detta utomordentliga arbete. Lorenzo da Ponte hade anat egenskaperna hos Mozarts fromma och vemodsfulla själ: han inspireras lika mycket af den odödlige artistens åsikter, som af tilldragelserna i sin egen lefnad, och han sammansätter en beundransvärd väfnad, hvari han, liksom på Achilles' sköld, inrymmer tusen förtjusande hågkomster från sin ungdom, den lättsinniga poesien och den lättvunna vällusten uti hans hemland, det sköna Venedig. Det är i en sålunda af ett lagunernas barn, af en vän till humoristen Carlo Gozzi anordnad ram, som Mo-

zart sett framträda vemodet och hela prakten af sitt snille. Först och främst meddelar han sin hjälte den feberaktiga trängtan efter idealet, hvaraf han själf ända från sin spädaste barndom plågats och därefter genomtränger han honom med den revolutionära djärfhet, med den glödande lifaktighet och den tillit till människosnillets allmakt, som karaktäriserade senare hälften af adertonde seklet. Omkring denna titaniska personlighet, hvilken framgår, krossande alla hinder som uppresa sig i hans väg, placerar Mozart tre tillbedjansvärda kvinnor, som uttrycka tre olika känsloskiftningar: den ena, donna Anna, representerar den fallna storheten, patriciskans ädla stolthet, den kränkta dygdens eviga smärta; den andra, donna Elvira, den försmådda kärlekens häftighet, beständighet och outsägliga sorg; den tredje, Zerlina, är den nyckfulla plebejiskan, som riktar sin blick mot samhällets högre regioner. Vid sidan af dessa tre förtjusande blommor befinna sig den elegante don Ottavio, den narraktige Leporello, bonden Mazetto och guvernören, den forntida familjens vördnadsvärda öfverhufvud, höljd och omgifven af kristendomens underbara mysticism, det vill säga alla elementer i den gamla världen, som snart skall försvinna.

Det personliga och honom egna, som Mozart inlagt i detta förfärliga drama, är hans hjärtas känslighet, som det minsta bittra ord kommer att öfverflöda; det är det gudomliga vemodet i hans själ, som blifvit sårad i dess käraste tycken och kände sig mattas i blomman af hans ålder; det är slutligen den milda och djupa fromhet, hvari han blifvit uppfostrad af föräldrar, som utgjorde ett mönster för en kristen familj, hans oskrymtade tro på symbolerna af den katolska religionen, hvars dystra poesi kom honom att högljudt gråta, då han låg på sin dödsbädd och med darrande hand skref det andra lifvets hymn: *Requiem.* »Ack», sade han en dag till en protestant bland sina vänner, »ni har er religion i hufvudet och ej i hjärtat; ni känner icke såsom vi betydelsen af dessa ord: *Agnus Dei, qui tollis peccata mundi, dona nobis pacem;* men då man som jag ifrån sin spädaste barndom blifvit införd i vår religions mystiska helgedom, då man med själen skakad af obestämda önskningar, har öfvervarit gudstjänsten, där musiken tolkat dessa heliga ord: *Benedictus qui venit in nomine Domini!* o, då är det något helt annat. Sedermera, då man kommer ut i världen och börjar verka hvar och en på sitt håll, återlifvas dessa förstlingsintryck, som legat outplånliga i hjärtats djup, uppstiga och fylla sinnet, likt en from suck som svingar sig upp emot himlen.» Man ser att Mozart kände hemligheten af sitt snille och att han ägde en gudfruktig själs älskande hjärta och mystiska djupsinthet.

Faust och don Juan personifiera, vi upprepa det, de två yttersta sträfvandena i vår natur; de framställa det dubbla uttrycket af ett århundrade, som gudomliggjort allmakten af de mänskliga lidelserna. Den ene söker vinna det oändliga och den högsta sällhet genom att instänga sig i blott det rena förståndets töcken, den andre genom att fördjupa sig i sinnlighetens fenomener, hvari han hoppas finna en evig ungdom. Göthes drama och Mozarts poem hafva tillkommit midt under den stora filosofiska och litterära rörelse, som vid slutet af adertonde århundradet skakade Tyskland, och de bägge stora artisternas gemensamma nationalitet är icke det enda afseende, hvari de likna hvarandra.

Mozarts universalsnille hade gjort sig förtroget med alla skolor, utan att ha uteslutande förkärlek för någon. Han studerade med samma ifver både nordens och söderns mästare; han förstod att med den italienska melodien rikta den Bachska skolans harmoniska lärdom. *Det finnes ingen mästare i musik, som jag icke läst, och flera gånger omläst,* sade han själf, och på hans bord såg man Sebastian Bachs arbeten vid sidan af Durantes och Leos. Han hyste en djup beundran för Händel, och han sade ofta att *han kände i grunden konsten att åvägabringa stora effekter:* då han vill, *slår han som åskan.* Han satte mycket värde på Jomelli, han tyckte om Vincenzo Martinis lätta talang, under det att han aktade lika litet Hasse som Graun. Mozart är den tyska operans verkliga skapare. Före honom kan man blott anföra några försök i denna gren af en man med snille, Basilius Keyser, och Georg Bendas melodramer, i hvilka Mozart fann behag. Kompositören af *Don Juan* har förstorat och förändrat den italienska operans form genom att utveckla ensemblesakerna och däri införa Haydns orkester, hvars färger han lifvat genom ett fullkomligare användande af blåsinstrumenterna, hvilka han särdeles omsorgsfullt behandlade. Äfven Gluck har haft mycket inflytande på Mozart: han har lärt honom passionernas upphöjda språk, han har gifvit honom smak för att med massor af röster och instrumenter uttrycka större omväxlingar i situationerna; men den som komponerat *Idomeneo* och *Don Juan,* står öfver *Orphevs', Alcestes* och *Armidas* sångare, genom idéernas mångfald, stilens mjukhet, uttryckets rika färgskiftning, ensemblesakernas sammansättning och utveckling och ackompagnementernas lärdom. Mozart är nästan den ende tyske kompositör, som förstått att skrifva för människorösten. Hans stundom något korta melodier äro alltid förlagda på mellantonerna, utom de undantag då mästarens smak måst foga sig efter en artists tyranni. Hans ackompagnementer, som äro så invecklade, så fulla af snilleblixtar, återljud och olika tempi, som utgöra kännarnes förtjusning, förbli alltid underordnade för sångstämman, hvars böjningar de följa, utan att öfverstiga eller fördunkla henne. Mozart vet nämligen att sätta allting på dess rätta plats. Han är ett harmoniskt snille, hälften tysk och hälften italienare; han förblandar aldrig symfonien och dess oändliga rike med den vokala melodien, uttrycket af människans individuella och begränsade känslor. Han mildrar styrkan med behaget, inbillningskraftens lyriska utbrott med själens utgjutelser, och likt Virgilius, Raphael och den antika konsten afrundar han passionernas sträfva kantigheter och förskönar verkligheten. Hans stil har Pergoleses behag och Glucks kraft. Mozart är den idealiska kärlekens sångare, kompositörernas Plato.

Från scenen och konsertsalen.

Kgl. teatern. Sept: 14, 28 Gluck: *Orfeus;* Mascagni: *På Sicilien.* — 15, 22 R. Wagner: *Den flygande Holländaren* (Holländaren: hr J. Forsell, 1:a gästuppträdande; Senta: frk. Olga Berg; Erik, styrmannen: hrr Nyblom, Nordqvist). — 17 Thomas: *Mignon;* 18, 24 Verdi: *Trubaduren* (Grefve Luna: hr Forsell, gäst; Inez: frk. Hulting; Manrico: hr Nyblom). — 19 Bizet: *Carmen* (Carmen: frk. Edström; Don José: hr Nordqvist). — 20, 27 A. Hallén: *Valdemarsskatten* (Valdemar: hr Forsell, gäst; Ava: fru Hellström). — 21 Gounod: *Romeo och Julia* (Julia: frk. Lagergren, deb.). — 25 Donizetti: *Regementets dotter* (Tonio: hr Malm); Balett: *Bilder från maskeraden.* — 26 Wagner: *Tannhäuser* (Tannhäuser: hr Nyblom; Wolfram: hr Forsell, gäst). — 29 Mozart: *Don Juan* (Don Juan: hr Forsell, gäst; Donna Elvira, Donna Anna, Zerlina: fru Östberg, frk. Hulting, fru Hellström; Leporello: hr Emile Stiebel, 1:a debut; Don Octavio, guvernören, Mazetto: hrr M. Strandberg, Sellergren, Mandahl).

Vasa-teatern. Sept. 15—30 Lecocq: *Theblomma,* operabuffa i 3 akter af Duru och Chivot. (Theblomma, Césarine: frkn. Berentz och Hamberg; Dun-ka-Schin, Phum-Ling, Pinsonnet: hrr Ringvall, Adami, Schücker). — 28 *Värmländingarne* (matiné).

Djurgårdsteatern. Sept. 15—16 *Niniche.*

Södra teatern. Sept. 17...28 *Niniche* (19/9 50:de gång.).

Vetenskapsakademien. Sept. 27 konsert af Emil Sjögren. Biträdande: fruar Davida Afzelius, Clary Asplund-Morales, frk. Märtha Ohlson, hr Runnqvist och en musikälskarinna.

Till vår k. opera har nu hr John Forsell återvändt — dock endast såsom gäst, åtminstone tills vidare. Såsom sådan har han med känd konst och vanlig succès under förra månaden låtit höra sig först såsom Hol-

ländaren och, sedan såsom grefve Luna i »Trubaduren», Valdemar i »Valdemarsskatten», Wolfram i »Tannhäuser» och såsom Don Juan. Denna roll är ju bland hr Forsells glansroller, men att han i likhet med hr d'Andrade skall briljera med ett snabbhetsrekord i föredraget af »Champagnearian» finna vi ej berömvärdt. Äfven ett presto eller prestissimo bör sjungas med tydlighet och utan hafs. Såsom Leporello har nu hr Emil Stiebels förebådade första debut ägt rum. Hr Stiebel äger en rätt kraftig röst, som dock till en början föreföll litet sträf men sedan uppmjuknade. Sångaren har ett för scenen fördelaktigt yttre, förde sig med mycken — nu till och med något för mycken — lifligheet, och torde kunna bli en ackvisition för vår operascen. Att hr Nyblom mycket framgångsrikt under samma tid uppträdt vid sidan af hr Forsell har förut i detta nummer blifvit omnämndt. Såsom Julia i Gounods »Romeo och Julia» har fröken Lagergren fortsatt att debutera och på det hela rätt förtjänstfullt löst sin uppgift, vokalt som dramatiskt. Hr Malms tenor klingade, äfven i högsta läget, mycket vackert i Romeos parti.

Vasateaterns »Téblomma» har gått med god framgång, och om den ej har samma »bouquet» som fordomdags — med tiden förflyktigas mycket —, så hör dock musiken till genrens bästa och kom väl till sin rätt genom hufvudpartiernas framställare äfvensom ock i ensemblen genom kören. Hr Schücker skulle fortfarande vinna på mera mjukhet och mindre styrka i sitt sångparti. Hrr Ringvall och Adami voro ganska roande i sina komiska roller.

Konsertsäsongen har tagit sin början med Emil Sjögrens soaré i slutet af september. Den värderade tonsättaren hade att fägna sig åt fylld salong och programmet, som upptog endast hans egna kompositioner, var rikt och omväxlande, mest bestående af sånger men äfven instrumentalmusik. Konserten inleddes med violinsonaten N:r 2 i E-moll. Denna, som i ett och annat synes ha Grieg till förebild, utfördes med schwung och godt samspel af violinisten Ax. Runnquist och konsertgifvaren, som för öfrigt skötte ackompagnementet till alla sångerna. Solosångerna återgåfvos af fru Dav. Afzelius och fru Asplund-Morales, en ej obekant sångerska, som eger en sympatisk röst och sjunger särdeles smakfullt. Utrymme saknas oss nu att uppräkna de sånger som utfördes. Bland dem var en »Vårsång» ny likasom slutnumret en damtrio, hvari en musikälskarinna deltog. Pianisten fröken Märtha Ohlson spelade talangfullt ett Impromptu (ny) och ett par nummer ur samlingen »På vandring». Såväl tonsättningarna som de utförande framkallade lifligt bifall och komponisten-konsertgifvaren var föremål för en varm hyllning.

Musiknotiser

från hufvudstaden och landsorten.

Kgl. Teatern. Intendenten vid operan, hr Johannes Elmblad, har till teaterns styrelse ingifvit en skrifvelse, hvari han anhåller att bli löst från sitt kontrakt med teatern fr. o. m. den 1 nästkommande november. Ursprungligen lär det ha varit hr Elmblads afsikt att erhålla fyra månaders permission från Stockholms-operan, men då detta ej lät sig göra midt under säsongen, föredrog han att begära sitt afsked. Hr Elmblad, som d. 26 mars 1897 tillträdde sin befattning såsom regissör vid operan, har i egenskap af sådan med stor sakkännedom och energi verkat i detta kall. Det blir ej lätt att ersätta honom och efterträdaren är ännu icke utsedd.

Orsaken till hr Elmblads afgång är att han för detta spelår icke äfven engagerats såsom sångare, likasom förut, hvarigenom hans inkomster vid teatern betydligt reducerats, så att han finner sig föranlåten söka en indräktigare befattning än regissörskapets vid operan. Denna kräfver dock sin man helt och borde vara aflönad därefter tillräckligt. Enligt en intervju i D. N. har hr Elmblad nu ingått kontrakt med Metropolitan Opera House i Newyork, hvarigenom han vid denna ansedda teater blifvit engagerad som öfverregissör för operans tyska afdelning. Kontraktet ålägger äfven hr Elmblad att sjunga ett visst antal partier, däribland Fafner, Hunding och Hagen i de Wagnerska musikdramerna, Rocco i »Fidelio», Falstaff, Marcel, Kasper i »Friskytten» och landtgrefven i »Tannhäuser». Utom i Amerika lär hr Elmblad äfven skola sjunga i Wien, i Holland, såsom i somras, och i Bayreuth. Kontraktet med Newyork-operan gäller för fem år, men med rättighet att af hr E. uppsägas efter ett års förlopp. Lönevillkoren lära vara mycket fördelaktiga.

Musikaliska akademien hade d. 25 sept. sin månadssammankomst under ordförandeskap af v. preses expeditionschefen Karl Silfverstolpe, hvarvid förekommo till akademien inkomna k. remisser. Läroverksstyrelsens förslag om extraordinarie lärares anställande för denna termin samt deras aflöning fastställdes. Inkomna reseberättelser föredrogos, nämligen från innehafvaren af tonsättarestipendier, hrr Svante Sjöberg och Hugo Alfvén, hvars ansökan om förlängdt innehafvande af Jenny Linds-stipendiet under ett tredje år beviljades. Gåfvor till akademien och dess bibliotek anmäldes, utgörande: ett orgelharmonium af grefvinnan M. Hamiltons sterbhus samt fotografier, böcker och musikalier från hrr Hj. Berwald, J. F. Lagergren, B. Michelet, musikförläggarne G. Lundqvist härstädes och G. Schmidt i Triest.

Sångerskan miss Minnie Tracey och pianisten frk Astri Andersen, hvilka nyligen gjort en framgångsrik konsertturné i Norge och sedan i Norrlands städer, komma att mot slutet af denna månad konsertera i hufvudstaden.

Aulinska kvartetten, hrr Tor Aulin, Chr. Sandqvist, Axel Bergström, Nic. Zedeler och Wilh. Stenhammar, börjar sina fem abonnemangssoaréer för kammarmusik torsdagen den 16 oktober i vetenskapsakademiens hörsal; de öfriga dagarna komma längre fram att meddelas. Programmen, hvilka närmare framdeles bestämmas, skola utgöra en öfverblick af de förnämsta tyska och svenska komponisters kammarmusikverk.

Nyvalda musikanförare. Till allmänna studentsångens anförare har i dagarna enhälligt utsetts fil. d:r *Gottfrid Kallstenius.* Hans företrädare kand. *Ruben Liljefors* har antagits till kormästare i Filharmoniska sällskapet i Göteborg.

Kristina Nilsson, grefvinnan Casa de Miranda, som en längre tid varit sjuk under sin vistelse i hembygden detta år, är nu på bättringsvägen och har i början af oktober kunnat anträda återresan till södern.

Kapellmästare Johan Svendsen har enligt danska tidningar mottagit inbjudning att i november dirigera två stora orkesternummer på K. teatern härstädes. Om så blir fallet tycks det vara självskrifvet att äfven en konsert med program af endast Svendsens kompositioner, större och mindre, kommer att äga rum.

Sydsvenska filharmonien. Den förut omnämnda, på initiativ af kapellmästare Andréas Hallén utfärdade inbjudningen till bildande af en sydsvensk filharmoni har vunnit stor anklang, och i spetsen för inbjudningen ha ställt sig representative män i de olika skånska städerna, såsom landshöfdingarne G. Tornerhjelm i Malmö och grefve M. G. de la Gardie i Kristianstad, biskop G. Billing i Lund, generalmajor G. Bergenstråhle i Helsingborg, d:r C. Herslow i Malmö, hofrättsrådet J. A. Lundahl samt prosten E. Flygare i Kristianstad. Enligt hvad Helsingborgs Dagblad erfarit af hr Hallén synes en liflig anslutning kunna påräknas till projektets realiserande.

Meningen är att den första orkesterkonserten, så vidt nu kan bestämmas, skulle komma att gifvas med början i Kristianstad den 12 oktober och därefter i Malmö den 14 och i Lund den 15 samt afslutas i Helsingborg den 16 oktober. Programmet för dessa orkesterkonserter skulle bli gemensamt för alla fyra städerna. Lokalen i Helsingborg skulle bli teatersalongen.

I slutet af november skulle därefter en körkonsert gifvas, hvarvid programmet skulle bli gemensamt för Helsingborg och Kristianstad.

Hr Hallén lär äfven redan nu planera för en större musikfest under den stora utställning som skall ega rum i Helsingborg nästa sommar.

Ellen Gulbranson har efter sitt uppträdande vid årets festspel i Bayreuth blifvit af alla tyska tidningar, som redogjort för dessa, omnämnd med största loford.

Hrr Tor Aulin och Wilh. Stenhammar, hvilka under förra månaden konserterat i nordliga Sveriges kuststäder alltifrån Haparanda ned till Gäfle, ha nu återkommit till hufvudstaden efter en framgångsrik turné.

D:r Karl Valentin, som i flera år, allt ifrån sin hitflyttning från Göteborg, varit musikkritiker i Svenska Dagbladet, en befattning, som han skött mycket förtjänstfullt, har med denna månads ingång frånträdt densamma på grund af sin verksamhet vid Musikaliska akademien såsom dess sekreterare äfvensom lärare vid konservatoriet.

Konsertföreningen »som har till ändamål att gifva konserter, hufvudsakligen ägnade att höja intresset för orkestermusik», har utfärdat inbjudning till abonnement å 6 symfonikonserter, hvilka komma att gifvas under säsongen 1902—1903 under medverkan af framstående artister. Dirigent är hr Tor Aulin. Bland tonverk, ämnade att uppföras, äro: symfonier, suiter, konserter, uvertyrer och förspel af: *Bach, Beethoven, Berlioz, Brahms, Bruckner, Peter Cornelius, Dvorák, Franck, Haydn, Liszt, Mozart, Rubinstein, Jean Sibelius, Schubert, Smetana, Spohr, Rich. Strauss, Wagner, Weber* m. fl. samt svenskarna *Bror Beckman, Franz Berwald, Andreas Hallén, Ludvig Norman, Wilh. Peterson-Berger, Emil Sjögren* och *Wilh. Stenhammar.*

Abonnementshäfte, innehållande biljetter till hela serien (sex konserter), med rättighet till plats efter eget val, tillhandahålles hos hrr musikhandlare till ett pris af 12 kronor. Hvarje abonement antecknas såsom medlem af föreningen. Första konserten är afsedd att gifvas omkr. den 20 nästkommande oktober.

Inbjudningen är undertecknad af: John May (ordförande), Wilh. Stenhammar (v. ordförande), Tor Aulin, Ludv. Rubenson j:r (kassaförvaltare), Ernst Högman (sekreterare), Charlotte Asplund, f. Lennmark, Anna Boberg, Ebba Rudbeck, f. Ulfsparre, Maria Wrangel, Richard Andersson, Harald Kinberg och Robert Thegerström.

Arméemusiken. K. m:t har uppdragit åt en kommitté att afgifva yttrande rörande ett inom landtförsvarsdepartementet utarbetadt förslag i fråga om harmonimusikens vid arméen sammansättning, musikpersonalens organisation samt därmed i sammanhang stående frågor angående aflöning och underhåll m. m. Till ordförande i kommittén ha förordnats ledamoten af riksdagens första kammare, militärbefälhafvaren på Gottland, öfverste J. G. Björlin, samt till ledamöter öfverste J. G. Vikander, ledamoten af riksdagens andra kammare, hemmansägare Carl Persson i Stallerhult och musikdirektör J. G. Kjellberg.

Obs! Musiknotiser från våra grannland måste uppskjutas till införande i nästa nummer.

Från andra land.

Paris. Leoncavallos »Pajazzo», som eget nog ej hittills varit gifven på Stora Operan i Paris, står nu på dess repertoar såsom en af säsongens första nyheter. Hufvudpartiernas innehafvare sägas blifva: Jean de Rezké (Canio), Delmas (Tonio) och fru Achté (Nedda). Leoncavallo har en tid under sommaren uppehållit sig i Paris med anledning häraf.

Aino Achté-Renvall, den berömda och behagliga, vid Stora Operan i Paris engagerade finska sångerskan, har tillbragt sina sommarferier vid Billnäs bruk i Finland och någon tid i Helsingfors, därifrån hon i slutet af augusti återreste till Paris.

Raoul von Koczalski, den unge, begåfvade pianisten, som vid sitt uppträdande här i juni 1895 såsom »underbarn» väckte så stort och rättvist uppseende, har komponerat en 3-aktsopera, »Raymond», hvilken den 30 oktober skall upplefva sin premiär i Elberfeld. Libretton behandlar ett ämne ur Lithauens historia. Teatrarne i Aachen, Essen, Köln och Genève ha likaledes antagit operan till uppförande.

Mozart och Mendelssohn. Sex ännu otryckta sonater af Mozart, som man ansett förlorade, ha hittats vid reparation i biblioteket i Buckingham Palace. De dyrbara relikerna hade ursprungligen skänkts åt drottning Viktoria. I biblioteket finnes äfven ett harmonium, på hvilket Mendelssohn spelat för drottningen, och ett exemplar af »Athalie», försedt med anmärkningar och rättelser af Mendelssohn.

Dödsfall.

Ryberg, Gustaf, f. d. kvartettsångare med ovanligt vacker stämma, född d. 12 aug. 1837, afled här d. 20 sept. R. kom tidigt in i Musikaliska akademien och var därefter i flera år engagerad hos våra dåtida mest framstående teaterledare i landsorten, Stjernström och Oscar Anderson.

I den första Luttemanska kvartetten (Lutteman, Köster, Elfberg, Ryberg m. fl.) ingick han 1865 och reste då med kvartetten genom Sverige och Norge, tills den 1867 medföljde studentsångarne under Arpi till Paris. Därefter konserterade kvartetten med storartad framgång under 3 år i Tyskland och Österrike. Sedan denna första kvartett splittrats, bildades den Edgrenska, hvilken under 70-talet gjorde ett formligt triumftåg genom Europa och deltog R. häri i egenskap af 2:a bas.

Sedermera har R. åtföljt och ledt flera andra konsertturnéer genom Skandinavien, Tyskland och Ryssland, ända tills för ett par år sedan den dittills kraftige mannens hälsa plötsligt bröts.

Victorin, Henrik, Leonard, skriftställare, publicist och musikrecensent i Nya Dagligt Allehanda, född d. 2 nov. i Nora bergsförsamling 1858, afled härstädes d. 20 september. Student i Upsala 1877 egnade han sig snart åt publicistens kall, blef 1881 medarbetare i Nya Dagl. Allehanda och var sedan 1887, efter några års verksamhet som tidningsman på annat håll, anställd såsom musikrecensent i nämnda tidning.

Tillkännagifvande.

Med anledning af att Svensk Musiktidnings Redaktion och Expedition flyttats i början af månaden har detta nummers utgifvande fördröjts, hvilket resp. prenumeranter torde benäget ursäkta.

På samma gång får Red. anmoda de prenumeranter, som ändrat bostad, att med första uppgifva den nya adressen till Sv. Musikt:s Expedition: *Vallingatan N:r 11, 2 tr.*

(Obs.! Redaktörens telefonnummer: Allm. Brunkeberg 1497.)

Vördsammast

Redaktionen.

Svensk Musiktidning

Nordiskt Musikblad. — 22:dra årgången. — *För hvarje musikaliskt hem,*

utgifves 1902 efter samma plan som förut, innehållande populär läsning i Musikaliska ämnen, porträtter med biografier etc. Tidningen utkommer två gånger i månaden. Pris 5 kronor pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å Expeditionen, Vallingatan 11, 2 tr., i bok- och musikhandeln, å posten och tidningskontor. I landsorten prenumereras bäst å posten.

I Musik- och Bokhandeln:

Populär

Piano-Skola

med

Klaviatur-Tabell

för noternas snabba inlärande.

Ny, lättfattlig undervisningsmetod för barn, öfversatt och bearbetad efter

Prof. **H. von Bocklet.**

Häft. 3 kr., i pappband 3: 50, clothband 4 kr.

»Enkel, praktisk och fullt systematisk, gående i lagom hastighet och utan hopp från det lättare till det svårare. Torde vara den bästa pianoskola vi hittills haft i Sverige. En ytterligare förtjenst hos det verkligen vackra arbetet är att bearbetaren förmått göra det så alltigenom svenskt som det verkligen är.»
(Gotlands Allehanda.)

Elkan & Schildknechts Musikhandel
28 Drottninggatan 28.

Kurs i **plastik** samt undervisning i **sång** efter den italienska sångmetoden i förening med **instuderande af roler,** med särskildt afseende fäst vid frasering och diktion, meddelas af

SIGNE HEBBE
Sturegatan 24, Stockholm.

Tillkännagifvande.

Svensk Musiktidnings Redaktionsbyrå och Expeditionslokal är 1 Oktober flyttad till ***Vallingatan 11,*** *2 tr.*

Redaktionen.

Sånglektioner,

afseende god röstbildning, naturligt och smakfullt föredrag, meddelas till moderat pris af undertecknad.

Vallingatan 11, 2 tr. Frans J. Huss.

J. G. MALMSJÖ, PIANOFABRIK
Kongl. Hofleverantör
GÖTEBORG
Etablerad 1843

Begagnade instrument tagas i utbyte. Bekväma afbetalningsvilkor.

Den *enda* svenska Pianofabrik, som vid mångfaldiga täflingar *alltid* erhållit *högsta* priset.

Talrika intyg från framstående musici och konstnärer.

GULDMEDALJ »för utmärkta flyglar och pianinos»
Göteborg 1891 Malmö 1896 Stockholm 1897
ensam bland svenska pianofabriker. Inalles *21 första pris*

A.-B. Skandinaviska Orgel- & Pianofabriken
(f. d. Skandinaviska Orgelfabriken)
Grundad 1865
rekommenderar sin tillverkning af **Orglar** för kyrkor, skolor och hemmen samt **Pianinon.**
Obs.! Uteslutande svensk tillverkning och följaktligen af utmärktaste och solidaste beskaffenhet.
Priskurant på begäran. Alla förfrågningar besvaras omgående.
Utställning & kontor Mästersamuelsgatan 32, Stockholm.

J. LUDV. OHLSON
STOCKHOLM
Hamngatan 18 B.

Flyglar, Pianinos och **Orgelharmonier** af de bästa *svenska* och *utländska fabriker* i **största** lager till **billigaste** priser under fullkomligt ansvar för instrumentens bestånd.

Obs.! **Hufvuddepôt** för **Blüthners** och **Rönischs** verldsberömda Flyglar och Pianinos.

Edmund Fickert
Markneukirchen if Sa.
Fabrikation af öfverspunna strängar.
Bästa leverantör för grossister.
(G. 124557)

Agda Lysell

återupptager sina pianolektioner den

20 September.

Mottagningstid: Onsdagar och Lördagar kl. 2—4 e. m.

Skeppargatan 7
Stockholm.

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen.

Mottagning kl. 9—10 f. m. och 4—5 e. m.

Vallingatan 11, 2 tr.

Frans J. Huss.

För Porträttsamlare!

Fina Sköntrycks-exemplar af Svensk Musiktidning, flere årgångar, säljas billigt å tidningens expedition

Vallingatan 11, 2 tr.

OBS. Äldre årgångar

af denna tidning, med eller utan musikbilaga, erhållas till nedsatt pris (endast kontant) å expeditionen.

Innehåll: Sven Nyblom (med porträtt). — Minnie Tracey (med porträtt). — »Zaide», opera af Mozart; förestående nyhet för Wieneroperan. — Musikpressen. — Litteratur. — Följetong: Leoncavallo och »Lohengrin». — Mozart och hans »Don Juan», af F. Scudo. — Från scenen och konsertsalen. — Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten samt andra land. — Dödsfall. — Tillkännagifvande. — Annonser.

CENTRALTRYCKERIET, STOCKHOLM, 1902.